

ใบหน้านางฟ้า



พุ่มรัก พานสิงห์ เอนกายฟังเบาะรถแท็กซี่ ฟังวิทยุ...

รถติดมาก เขาไม่ชอบเสียเวลาไปกับการนั่งรอในรถที่จอดนิ่งแบบนี้ เขาไม่เคยเข้าใจว่าทำไมคนกรุงจึงสามารถอดทนกับปัญหาต่างๆ นานาหลายสิบปี โดยไม่แก้ไขที่ต้นเหตุ บางทีการแก้ปัญหาก็คล้ายเส้นผมบังภูเขา กฎจรรยาภีเหมือนกฎหมายทั่วไป หากเพียงทุกคนปฏิบัติตามกติกา ปัญหาจรรยาภีอาจลดลงทันตาเห็น

บางทีรถติดอาจสะท้อนความเห็นแก่ตัวของคน...

คนขับแท็กซี่เปลี่ยนสถานีวิทยุ เสียงเพลงแผ่วเบาทยอยออกมา คนขับเพิ่มระดับเสียงวิทยุ เขาจำได้ว่าเป็นรายการเพลง *แสนเพลีน* โฆษกคุยกับผู้ฟังที่โทรศัพท์เข้าไปในรายการได้ยินเสียงโฆษกหนุ่มเอ่ยว่า “ชื่ออะไรครับ?”

“รัศมีค่ะ”

“คุณรัศมีทำงานอะไรครับ?”

“ทำงานโรงงานทอผ้าค่ะ”

“แถวไหนครับ?”

“สมุทรปราการค่ะ”

“คุณรัศมีรู้กติกาของรายการนี้แล้วใช่ไหมครับ?”

“รู้ค่ะ”

“งั้นเริ่มเลยครับ”

ผู้ฟังท่องเที่ยวอย่างคล่องแคล่ว “ครีมทาหน้าขาว อับสร สวย
สดใสทั้งวันทั้งคืน ใครเห็นใครชม”

“ถูกต้องครับ วันนี้คุณรัศมีอยากฟังเพลงอะไรครับ?”

“เพลง *อยากให้เราเปิดหัวใจให้ฉัน* ค่ะ”

“เพลงของ พุ่มรัก พานสิงห์ นี่ครับ”

“ค่ะ”

“มีอะไรผูกพันกับเพลงนี้หรือครับ?”

“เป็นเพลงที่เคยฟังกับแฟนค่ะ วันนี้เป็นวันเกิดของเขา ถึงเลิกกันแล้ว
ก็ยังคิดถึงเขาค่ะ”

เพลงรักล่อยล่องออกมาจากวิทยุ เนื้อเพลงพูดถึงหญิงสาวคนหนึ่ง
หลงรักชายคนหนึ่ง แต่เธอไม่เหลียวมองหล่อน เนื่องจากหน้าตาหล่อน ‘ไม่สวย
พอ’ หล่อนอยากสวยกว่าที่เป็นอยู่

พุ่มรัก พานสิงห์ กับเสก นักแต่งเพลงคู่ใจแต่งเพลงนี้เมื่อสองปีก่อน
จากเรื่องจริงที่เขาประสบ วันหนึ่งเขาเห็นแม่บ้านของคาเฟ่ร้องไห้คนเดียว
เงิบๆ สอบถามได้ความว่าหล่อนกำลังกลุ้มใจที่ลูกสาววัยรุ่นของหล่อนบ่น
อยากฆ่าตัวตายเพราะแฟนทิ้งเนื่องจากเธอไม่สวยเท่าคนใหม่ ลูกสาวโทษ
พ่อแม่ที่ทำให้เธอเกิดมาแล้วหาแฟนไม่ได้

เขาไม่มีคำตอบให้แม่บ้านคนนั้น เขารู้สึกอัดอั้นตันใจจึงระบายมัน
ออกมาในรูปเพลงลูกทุ่ง มันกลายเป็นเพลงฮิตไปอย่างไม่น่าเชื่อ

ในโลกมีคนอยากสวยอย่างงามอีกมาก คนที่ยอมทำทุกอย่างแม้แต่
จะให้พอกหน้าด้วยครีมชื่อประหลาดๆ ที่ขายเกือบทล้นตลาด

เขานึกถึงเพลงของเขาที่ถูกนำไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของการตลาดไปโดย
จ่ายอม รายการเพลงในสถานีวิทยุจำนวนมากทำงานแบบมั่งง่าย คุยกับผู้ฟัง
โดยไม่เคยคิดจะให้ประโยชน์อะไรแก่ผู้ฟัง นอกจากสร้างชื่อแม้การฟังเพลง

โดยให้ห้องสโลแกนสินค้า เขาเติบโตมาในโลกของเสียงเพลงบริสุทธิ์ เพลงทำหน้าที่สร้างความเบิกบานให้หัวใจ เขารู้ว่าโลกหมุนมาทางนี้ แต่มันเป็นโลกใหม่ที่เขาไม่คุ้นชิน

แท็กซี่จอดหน้าล็อบบี้คอนโดมิเนียมไฮแลนด์ เขามีนัดหมายกับเพื่อนตำรวจที่นั่น เขาเห็นรถของ สามิต 14 จอดอยู่ ร.ต.ต. ธนูในชุดพลเรือนยืนรอเขาอยู่แล้ว ตำรวจหนุ่มนำทางเขาเข้าไปภายใน

ลิฟต์ทะยานขึ้นชั้นบนอย่างเงียบกริบเหมือนลูกโป่งสวรรค์สายขาดลอยละล่องขึ้นฟ้า ไอลีนบาง ๆ ละลายออกมาจากหีบ ลิฟต์หยุดก่อนที่ความคิดใหม่ของเขาจะทันก่อตัว บานลิฟต์เปิดออก แล้วเขาก็เห็น สามิต 14

คอนโดมิเนียมไฮแลนด์ ชั้น 35 ตกแต่งเช่นโรงแรมห้าดาว พื้นปูพืนอ่อนทั้งหมด ผนักห้องนั่งเล่นและห้องอาหารเป็นแผ่นกระจกใสจากพื้นจรดเพดาน เห็นเส้นขอบฟ้าระยิบระยับด้วยแสงไฟของกรุงเทพมหานคร

คนกรุงจำนวนไม่น้อยลงทุนกับที่อยู่เต็มที่ เส้นกราฟความต้องการที่อยู่อาศัยที่ไม่เคยตกทำให้ราคาคอนโดมิเนียมขนาดรูกกลางเมืองสูงขึ้นเรื่อยๆ บ้านลอยฟ้ากลายเป็นดัชนีใหม่วัดความสำเร็จของชีวิตคนทำงาน แต่คอนโดมิเนียมกลางเมืองที่เท้าของเขาสัมผัสอยู่นี้ มีขนาดไม่ต่ำกว่าสามร้อยตารางเมตร บอกว่าเจ้าของประสบความสำเร็จเหนือธรรมดา

น่าเสียดายที่คนผู้นี้ไม่สามารถเสพสุขในบ้านราคาสูงอีกต่อไป ศพของเจ้าของบ้านในชุดนอนคว่ำอยู่บนโต๊ะเครื่องแป้งในห้องนอน เลือดเต็มหน้าอก และแผ่นหลัง ขวดครีมเปิดอยู่

พุ่มรัก พานสิงห์ ก้าวเข้าไปภายในห้องนอน เห็น ร.ต.ต. สมศักดิ์กับ ร.ต.ต. ธนู กำลังสำรวจสภาพศพในห้อง

สามิต 14 ว่า “คนตายคือ สุเมธ กังสดาลดรุธ นักธุรกิจ เจ้าของบริษัทสินค้าครีมอับสร เขาถูกยิงนัดเดียว คนร้ายจ่อยิงเขาในระยะเผาขน”

เขานึกถึงสโลแกน ‘ครีมทาหน้าขาว อับสร สวยสดใสทั้งวันทั้งคืน ใครเห็นใครชม’ ที่ได้ยืมจากวิทยุในรถแท็กซี่ บังเอิญจริง ๆ ที่เหยื่อเป็นเจ้าของ

สินค้านี้

สามิต 14 ซื้ไปที่ปลอกกระสุนปลอกหนึ่งบนพื้น

“ปืน .38 ฆาตกรยิงเขาขณะกำลังแต่งหน้า”

“เสียงปืน?”

“ไม่มีใครได้ยิน ห้องพักของเขาใช้วัสดุเก็บเสียงอย่างดี อีกอย่าง มัน
เป็นชั้นเพนท์เฮาส์ มีเขาอยู่คนเดียว”

นักสืบถาม “อยู่คนเดียวหรือพักอยู่คนเดียว?”

สารวัตรตอบ “เขาอยู่คนเดียว ไม่มีครอบครัว”

ร.ต.ต. ธนูว่า “ที่นี้อยู่กันสิบคนก็ยังใหญ่ไป อย่าวว่าแต่อยู่คนเดียวเลย
ทำสนามบาสเกตบอลยังได้ ไม่รู้คนรวยพวกนี้ชอบของใหญ่ไปถึงไหนกัน”

สารวัตรยกไหล่ “ไม่แปลก คนรวยขนาดนี้สร้างบ้านใหญ่ๆ เป็นเรื่อง
ธรรมดา ไม่สร้างใหญ่แน่ซี้จึงแปลก ไม่น่าเชื่อว่าชายครีมทาหน้าขาว ครีมลด
รอยย่น ก็รวยได้ ดีกว่าเป็นตำรวจร้อยชาติ น่าจะทำครีมเบบีเฟชมาขายบ้าง”

นักสืบสั่นหัวทันที

“ถ้ามึงทำขาย รับรองเจ๊งภายในสามวัน เพราะลูกค้าเห็นหน้ามึงแล้ว
เลิกซื้อเลย เพราะเจ้าของสินค้ายังหน้าแกอย่างนี้ แสดงว่าสินค้ายี้ไม่ได้ผล
กว่ามึงทำครีมเค้กขายยังน่าจะรอดมากกว่า”

“แหม! มึงก็หน้าเด็กม้ามกมากเลยนะ”

“โธ่! ไม่อยากคุย หน้ากูอ่อนกว่าวัยอยู่แล้ว วันก่อนไปเยี่ยมคน ใครๆ
ก็เรียกกว่าน้อง เพราะเห็นว่าหน้าเด็ก”

“ไปที่ไหนมาล่ะ?”

“บ้านพักคนชรา”

“ฮ่า! ฮ่า!”

นักสืบยิ้มบาง ๆ ขณะหยิบขวดครีมขึ้นมาดม บอก ร.ต.ต. สมศักดิ์
“สนใจครีมแบบนี้ไหม? ซื้ให้แฟนใช้ก็ได้”

ตำรวจหนุ่มว่า “ผมยังไม่มีแฟนครับ แต่ถึงมีก็ไม่ใช้ครับ ผมไม่ชอบ
นายทุนทำการตลาดมกง่ายแบบนี้ บังคับให้คนท้องสโลแกน มันล้างสมอง
ผู้บริโภคเกินไป”

ไม่น่าเชื่อว่ามีคนคิดเหมือนเขา!

เขาหัวเราะ “เอาน่า! เรื่องแค่นี้ก็เรียบร้อยไปได้ใครๆ ก็อยากขายของมากมาย แต่ว่ามีข่าวของหายไหม?”

“ไม่มีอะไรหายครับ นาฬิกาโรเล็กซ์ฝังเพชรที่ข้อมือเขายังอยู่ครบ กระเป๋าเงินก็ยังอยู่ดี ในลิ้นชักนี้มีเงินสดราวแสนหนึ่ง และนาฬิกาแพงๆ อีกสี่ห้าเรือนก็ยังอยู่ ฆาตกรไม่ได้ฆ่าชิงทรัพย์”

“แก้แค้น?”

สามิต 14 พักหน้า “เป็นไปได้ หรือถูกฆ่าตามใบสั่งก็เป็นไปได้เหมือนกัน แต่อาจจะแปลก เพราะเท่าที่รู้ นักธุรกิจคนนี้ไม่สร้างศัตรู เศรษฐีที่ฉลาดเลือกที่จะรวยเงียบๆ คุณสุเมธมองการณ์ไกล เขาให้เงินพรรคการเมืองทุกพรรค ไม่งั้นเขาจะได้รับใบอนุญาตสินค้าใหม่ง่ายๆ หรือ”

นักสืบหรีตาคิด “เมื่อก็มึงบอกว่าฆาตกรยิงเขาขณะกำลังแต่งหน้า?”

“ใช่ เขาแต่งหน้า ขวดครีมเปิดอยู่ หน้าก็มีครีมทาได้ครึ่งเดียว”

“ผู้ชายแต่งหน้า...”

“ไม่แปลก ผู้ชายอายุเกินห้าสิบ รอยย่นก็มาเยือนทันที แต่งเติมเสริมบ้างเป็นเรื่องธรรมดา ครีมที่เขาใช้คือ อัสตร เป็นครีมของบริษัทของเขาเอง”

“อืม! ช่างเป็นคน ‘รักงาน’ ของตัวเองจริงๆ”

ผู้จัดการคอนโดมิเนียมเป็นชายวัยกลางคน ร่างใหญ่ สวมสูท ผูกไท สีหน้าเคร่งเครียด พุ่มรัก พานสิงห์ สังเกตเห็นมือของผู้จัดการสั้นเล็กน้อย ไม่แปลกใครก็ตามที่กำลังรับผิดชอบอาคารที่มีคนถูกฆ่าตายย่อมรู้สึกไม่ปกติแน่

“พอรู้ไหมครับว่าคนร้ายขึ้นไปบนตึกได้อย่างไร?”

ผู้จัดการว่า “ผมเพิ่งดูบันทึกกล้องวงจรปิด มีคนนอกปลอมตัวเป็นยามเข้าไปฆ่าคุณสุเมธ”

“ปลอมได้อย่างไร?”

ผู้จัดการเปิดภาพบันทึกกล้องวงจรปิดให้ตำรวจกับนักสืบดู เห็นยามคนหนึ่งขึ้นลิฟต์ไปชั้นเพนท์เฮาส์ เข้าไปในห้องของ สุเมธ กังสตาลดรุณ ไม่

เห็นใบหน้าของยามคนนี้ เห็นแต่ถุงมือสีดำขณะกดปุ่มลิฟต์เท่านั้น

“ปกติชั้นเพนท์เฮาส์มียามคนหนึ่งชื่อ จัน แสงแดน ขึ้นไปตรวจเป็นระยะ คิन्हเจ้าหน้าทีที่เฝ้ากล้องวงจรปิดทั้งหมดก็เห็นจันไปตรวจตามปกติ แต่ไม่รู้ว่ำนั่นคือตัวปลอม คนร้ายโปะยาสลบยามของเรา แล้วสวมรอยขึ้นไปฆ่าคุณสุเมธ เวลาที่คนร้ายขึ้นลิฟต์ไปคือ 23.00 น. เวลาที่ลงมาคือ 23.20 น.”

“แปลว่าคนร้ายใช้เวลาี่สิบนาที ยามคนนี้บอกว่าถูกโปะยาสลบหรือ?”

“ใช่ครับ ตอนนั้นเขากำลังนั่งพักสงบสติอารมณ์ในห้องทำงานของผม เดี๋ยวผมจะพาเขามาให้ส่าวรตสอบสวน”

ไม่นานชายร่างใหญ่ วัยสี่สิบห้า ทำทางซื่อๆ สีหน้าซื่อซื่อเข้ามาในห้อง ผู้จัดการแนะนำตัวยามว่าชื่อ จัน แสงแดน สวมเสื้อยืดสีขาว กางเกงขาสั้น

“คนร้ายถอดชุดยามของเขาไป ผมเลยให้ชุดที่มีอยู่ไปใส่ก่อน”

นักสืบถามยามว่า “เจ้ามาจากใส?” (มาจากไหน)

“เมืองบั้งไฟ” (ยโสธร)

“เอ็ดเวียกอยู่หม่องหนี่โดนแล้วไป” (ทำงานที่นี้มานานแล้วยัง)

“สิบห้าปี เป็นเทื่อแรกที่อยเห็นแนวบตี” (นี่เป็นเหตุร้ายครั้งแรกทีี่ผมเจอ)

“เป็นจ้งได้ ไคแนแล้วไป?” (ดีขึ้นแล้วยัง)

ยามพยักหน้า มองหน้าตำรวจและผู้จัดการ

“ผมไม่รู้ตัวว่าถูกวางยาเมื่อไหร่ ผมขอโทษจริงๆ”

“คุณอยู่ที่ไหนตอนที่หมดสติ?”

“ผมอยู่ในห้องน้ำ กำลังปัสสาวะ ได้ยินเสียงฝีเท้ามาจากด้านหลัง ใครคนหนึ่งล็อกคอผม โปะผ้าบนหน้าผม ผมหมดสติไป รู้สึกตัวอีกทีในห้องส้วม เหลือแต่กางเกงใน คนร้ายเอาชุดของผมกับกุญแจลิฟต์ไป...”

“ตอนนั้นก็โม่ง?”

“ประมาณห้าทุ่ม”

“คุณขึ้นไปตรวจชั้นเพนท์เฮาส์วันละกี่ครั้ง?”

“กะของผมสามครั้ง คือเที่ยงตรง หนึ่งทุ่ม กับเที่ยงคืน ผมเข้ากะตอนเที่ยง เลิกเที่ยงคืน”